

Niech żyje 1 Maja — dzień międzynarodowej solidarności mas pracujących, dzień braterstwa robotników wszystkich krajów!

W rocznicę urodzin W. I. Lenina

84 lata temu, 22 kwietnia 1870 r. urodził się Włodzimierz Ilicz Lenin. Imię Lenina znamiennie początek nowej ery, ery zwycięskich bojów proletariatu, ery rewolucji socjalistycznej. Lenin — twórca bohaterstwa partii bolszewickiej, budowniczy państwa radzieckiego — swą myślą i czynem rozwinął naukę Marksa i Engelsa, dając klasie robotniczej niezawodny oręż teoretyczny i niezmiernie praktyczne doświadczenie w walce o sprawiedliwość społeczną, przeciw krzywdzie i wyzyskowi.

Pod wodzą Lenina i jego współbojowników proletariatu Rosji obalił władzę kapitalistów na jednej szóstej części kuli ziemskiej i zapoczątkował zwycięską walkę o zbudowanie ustroju socjalistycznego. Pod leninowskim sztandarem Kraj Rad, kierowany przez uczniów Lenina z Józefem Stalinem na czele, zbudował socjalizm, rozgromił faszystowskie hordy w czasie II wojny światowej, stał się potężnym, przodującym pod względem społecznym, gospodarczym i kulturalnym państwem, które najgłębszą miłością otacza ludzkie pracy całego świata.

Leninowska polityka, sojuszu robotniczo-chłopskiego, walki o pokojowe stosunki między narodami, walki o coraz lepsze życie ciotwieka pracy, leży u podstaw programu wypłastowanego przez Lenina bohaterstwa Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, która pewnie prowadzi narody ZSRR do komunizmu.

(Patrz artykuł na str. 2).

GŁOS ROBOTNICZY

ORGAN KW I KŁ POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 94 (3036) ROK X

ŁÓDŹ, CZWARTEK, 22 KWIETNIA 1954 ROKU

CENA 15 GR

Uchwała Komitetu Centralnego PZPR i Rady Ministrów PRL

w sprawie częściowej zmiany systemu płac w kolejnictwie oraz ustalenia niektórych uprawnień i obowiązków kolejarzy

Transport kolejowy odgrywa doniosłą rolę w życiu naszego kraju. Jego sprawne funkcjonowanie jest niezbędnym warunkiem wykonania zadań przez wszystkie gałęzie gospodarki narodowej i zacięśnienia spójni ekonomicznej między miastem a wsią. Praca w kolejnictwie jest pracą odpowiedzialną i szczytną, toteż zobowiązuje każdego pracownika kolejowego do wzorowego spełniania obowiązków służbowych.

Kolejnictwo polskie w ciągu pierwszych czterech lat Planu Śześcioletniego osiągnęło znaczne sukcesy, wykonując z nadwyżką zadania przewozowe i polepszając podstawowe wskaźniki techniczne i ekonomiczne. Jednak w pracy kolei są jeszcze poważne braki, szczególnie w dziedzinie organizacji i dokładności w pracy, na co wpłynął w znacznym stopniu niedostateczny jeszcze poziom dyscypliny służbowej, szczególnie warunki pracy kolei, wymagające od kolejarzy znacznie wyższej niż w innych dziedzinach gospodarki narodowej dyscypliny pracy.

Polska Rzeczpospolita Ludowa zapewnia pracownikom kolejowym stałość zatrudnienia, zaspokajanie w coraz większym stopniu potrzeb bytowych i kulturalnych, specjalne przywileje w świadczeniach społecznych, możliwość podwyższania kwalifikacji zawodowych oraz osiągnięcia szerokiego awansu społecznego i zawodowego.

W celu podkreślenia znaczenia i godności zawodu kolejarza, stworzenia niezbędnych warunków dla dalszego usprawnienia pracy kolei oraz polepszenia warunków bytu mas kolejarskich, Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i Rada Ministrów Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej postanawiają, co następuje:

I. Zmiany w systemie płac

1. Znieść w przedsiębiorstwie PKP sztywny, nieodzwierciedlający należycie kwalifikacji, system grup uposażenia zasadniczego i wprowadzić zasadę opłacania pracownika w zależności od zajmowanego stanowiska, od ponoszonej na tym stanowisku odpowiedzialności służbowej i wykonywanych czynności.

Dotychczasowy system opłacania według grup uposażenia nie stanowi dostatecznej zachęty do podnoszenia kwalifikacji zawodowych i w wielu wypadkach utrudnia właściwą gospodarkę kadrami.

2. Dla robotników w służbie drogowej, elektrotechnicznej i w warsztatach pomocniczych wprowadzić skordowy (a gdzie to niemożliwe —

dniołkowy) system płac i w tym celu wprowadzić taryfikatory kwalifikacyjne, co sprzyjać będzie podnoszeniu kwalifikacji robotników i wzrostowi wydajności pracy.

3. Wprowadzić dalsze usprawnienia systemu płac na PKP oraz korekty płac dla niektórych grup kolejarzy, a w szczególności:

- rozszerzyć działanie systemu skordowego — premiowego na dalsze podstawowe węzły kolejowe;
- uproszczyć i ujednolicić system premii na stacjach;
- podwyższyć zarobki rewidentów wagonów, konduktorów, droźników przejazdowych, zwrotniczych na torach trakcyjnych i pracowników kolei wąskotorowych.

II. Stopnie służbowe, umundurowanie, dodatek za wysługę lat

4. Wprowadzić dla podstawowych zawodów na PKP stopnie służbowe, nowe dystynkcie służbowe i dodatki za wysługę lat. Ustalić, że umundurowanie jest przydzielane kolejarzom bezpłatnie. Dla pracowników, którzy otrzymują stopnie służbowe, wprowadzić obowiązek noszenia umundurowania w służbie.

Wprowadzenie stopni i nowych dystynktów służbowych ma podkreślić znaczenie podstawowych zawodów na PKP, w szczególności związanych bezpośrednio z ruchem pociągów. Wprowadzenie dla kolejarzy, posiadających stopnie służbowe, dodatku za wysługę lat przyczyni się do zapewnienia stałości podstawowych kadr na PKP. Wprowadzenie tych uprawnień będzie poważnym czynnikiem umocnienia dyscypliny służbowej na kolei.

Ustalić zasadę, że staż dla obliczenia dodatku za wysługę lat zaczyna się od chwili objęcia pracy na PKP w Polsce Ludowej. Dodatek ten będzie wypłacany raz do roku w „Dniu Kolejarza”.

III. Zasady wyróżniania i odpowiedzialności kolejarzy

5. Ustalić nowe zasady wyróżniania i odpowiedzialności pracowników PKP.

Dotychczasowe przepisy w tej dziedzinie zaważyły uprawniając zwierzchników służbowych do wyróżniania pracowników za dobrą pracę i karania dyscyplinarnego za niedbalstwo w pracy, naruszanie przepisów służbowych itd. Powodowało to przewlekły tryb

Przyjęcie w ambasadzie PRL w Moskwie

Dnia 21 bm. ambasador PRL w ZSRR, Wacław Lewikowski, wydał przyjęcie z okazji IX rocznicy podpisania układu o przyjaźni, pomocy wzajemnej i współpracy, powołanej między Związkiem Radzieckim i Polską Rzeczpospolitą Ludową.

załatwiania spraw, ograniczało stosowanie zasady jednoosobowego kierownictwa, która ma podstawowe znaczenie dla umocnienia dyscypliny pracy na PKP.

Nowe przepisy o wyróżnianiu i odpowiedzialności pracowników PKP powinny:

- objąć wszystkich pracowników kolejowych,
 - wprowadzić przynajmniej nagród i nakładanie kar dyscyplinarnych przez zwierzchników służbowych.
- W związku z tym należy znieść komisje dyscyplinarne,
- wprowadzić odpowiedzialność zwierzchników za przekraczanie swych uprawnień, jak również za niewykorzystywanie swych uprawnień w tej dziedzinie,
 - rozszerzyć zakres wyróżnień i odznaczeń kolejarzy za wzorową pracę. Wprowadzić odznakę „Przodujący Kolejarz” oraz „Zasłużony Kolejarz PRL”.

IV. „Dzień Kolejarza Polski Ludowej”

6. W celu podkreślenia doniosłości pracy kolejarzy dla dobra naszej ojczyzny, ustanowić „Dzień Kolejarza Polski Ludowej”, który będzie obchodzony w drugą niedzielę września każdego roku.

Nieustanny wzrost produkcji i obrotu towarowego, rozwój życia gospodarczego i kulturalnego powoduje rosnące potrzeby w zakresie przewozów i pasażerów. Wykonanie tych zadań wymaga dalszego usprawnienia pracy kolei. Niezbędnym warunkiem zapewnienia sprężystej i operatywnej działalności podstawowych ogniw kolejnictwa jest rozwijanie systematycznej pracy polityczno-wychowawczej w masach kolejarskich przez organizację partyjne i związkowe, usprawnienie działania bodźców ekonomicznych, zapewnienie stałości podstawowych kadr. Częściowa zmiana systemu płac w kolejnictwie oraz ustalenie szeregu uprawnień i obowiązków kolejarzy służyć będzie poprawie bytu mas kolejarskich i będzie pomocą w wykonaniu doniosłych zadań stojących przed kolejnictwem.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 maja 1954 r.

Rada Ministrów PRL Komitet Centralny PZPR

1-MAJOWE święto od 10 lat jest naszym narodowym świętem. Zwycięska klasa robotnicza Polski, wyzwajając wszystkich uciskanych w naszym kraju z kapitalistycznego jarzma, nadała charakter ogólnonarodowy naszym 1-Majowym obchodom.

Im dalej postępowaliśmy przeobrażania naszego życia, coraz bardziej wypełniając się socjalistyczną treścią, tym większa część naszego społeczeństwa widziała w święcie 1 Maja dzień podsumowania ogólnonarodowego dorobku w walce o Polskę przodującą, silną, kwitnącą szczęściem swych obywateli.

Wychodzimy na spotkanie tegorocznemu świętu 1 Maja szczególnie radosni, pełni głębokiej patriotycznej dumy. II Zjazd kierowniczki narodu — Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej — uzmysłowił nam bardziej niż kiedykolwiek ogrom przemian, które zaszły w naszej ojczyźnie. Niemal udział mas w tych przemianach i Ty, włókniarzu łódzki, i Ty, rolniku łódzkiego województwa. Robotnikom, pracującym chłopom i inteligencji, kroczącym w 1-Majowym pochodzie, towarzyszyć będzie radosne uczucie: „Polska jest krajem cenionym w świecie. I ja przyczyniłem się do tego, że znalazła się ona wśród krajów przodujących”.

Przyjeżdżają do Warszawy francuscy parlamentarzyści, jakże dalecy od komunizmu, a jednak dźwigają się skalą naszej pracy, zachwycając jej tempem, widząc w Polsce moce, coraz mocniejsze ogniowo pokoju.

My wiemy, że głównym źródłem naszych sił, sukcesów i zwycięstw jest, obok wysiłku polskiego robotnika, chłopca i inteligenta, serdeczna, bezinteresowna pomoc kraju, który pierwszy dał przykład budownictwa socjalistycznego — Związku Radzieckiego.

Pójdziemy w 1-Majowym pochodzie ramię w ramię z budowniczymi piotrkowskiego kombinatu i Pałacu Kultury, z tymi, którzy ślą plany i urządzenia Nowej Hucie, uczą gospodarować naszych spółdzielców. Zespolimy się myślą z mieszkańcami Moskwy, Leningradu, Stalingradu. Oni to umożliwili nam świętować 1 Maja 1954 roku jako obywatelom piętego pod względem produkcji przemysłowej państwa w Europie.

Pójdziemy w 1-Majowym pochodzie świadomi braterstwa celów i dążeń z prostymi ludźmi całego świata. W Paryżu i Melbourne, w Rzymie i Bombaju, Londynie i Rio de Janeiro wylęgają tego dnia tłumy manifestujących. Pójdą pod czerwonymi sztandarami upominać się o chleb i wolność, pójdą naprzeciw szarom i palcom policji.

Wiemy, że nasza praca, praca ludzi wyzwolonych z wyzysku, i ich walka, walka omlęgniętych i wyzyskiwanych, zespala się w potęgę, nie do przebrnięcia dla podżegaczy wojennych sił. Potęgą Kraju Rad i narodów budujących socjalizm wraz ze stałe potężniejącym głosem narodów Francji, Włoch, Anglii, Niemiec — odwraca groźbę nowej wojny.

„Pokoń zwycięzcy!” To hasło wypisujemy na 1-Majowych transparentach. Pokoń zwycięzcy. Świadomość tej prawdy poniesiemy do najszerszych mas. Ta świadomość pomoże nam w 1-Majowym Cynie. Dla pokoju, dla lepszego życia ludzi pracy na całym świecie!

Załoga ZPW 9 Maja podpisała zakładową umowę zbiorową

Wczoraj załoga ZPW 9 Maja przeżywała uroczysty dzień — jako pierwsza w przemyśle wielkianym podpisała zakładową umowę zbiorową. W oświetlonej udekorowanym lokalu stołówki zebrał się robotnicy, technicy, inżynierowie i pracownicy administracyjni fabryki. Za stołem przewodniczącym zasiadł: przewodniczący Zarządu Głównego Związku Zawodowego Włóknarzy, tow. Krzywański, dyrektor departamentu Ministerstwa Przemysłu Lekkiego, tow. Aniolkiewicz, dyrektor zakładów, tow. Więckowski, przewodniczący rady zakładowej, tow. Podczarska, oraz przewodniczący pracy z tkalni i przedziału.

Projekt zakładowej umowy zbiorowej przedstawił zarządca fabryki, tow. Więckowski.

Załoga ZPW 9 Maja zobowiązuje się m. in. w bieżącym roku przekroczyć plan produkcyjny — w przedziału o 1,9 proc., w tkalni o 0,4 proc. i wykończalni o 2 proc. Wydatki podniesione zostaną jakości tkanin. Rozszerzone zostanie współzawodnictwo indywidualne i zbiorowe, które obejmie 97 procent załogi.

Dyrekcja fabryki zobowiązała się ze swej strony zapewnić robotnikom i kadrom inżynieryjno-technicznym jak najlepsze warunki do walki o zwiększenie ilości i jakości produkcji. Na bezpieczeństwo i higienę pracy przeznacza się ponad 361 tys. zł. Odswieżone zostaną sale farbiarni i doprowadzona zostanie ciepła woda do umywalni w zgrzeblarni. Koszt 223 tys. zł rozbudowany zostanie złobek, a na przedszkole przeznaczono 235 tysięcy złotych. W drugim kwartale oddane zostaną do użytku nowe, powiększone ambulatorium lekarskie oraz gabinet dentystyczny. Oddział Zaoptowania Robotniczego zorganizuje cztery ruchome bufety, które docierać będą do stanowisk pracy robotników. Powiększone zostaną punkty usługowe: krawiecki i szewski, a kobiety otrzymają punkt cerowania pończoch.

Po referacie dyrektora głos zabierali przedstawiciele poszczególnych oddziałów, którzy w imieniu swych współtowarzyszy pracy wyrażali za-

Tow. Cyrankiewicz na posiedzeniu podkomisji budżetowej

WARSZAWA 21. 4.

W dniu 20. 4. br. odbyło się posiedzenie podkomisji budżetowej do rozpatrzenia projektu ustawy budżetowej na rok 1954; budżety terenowe. Przewodniczącym poseł W. Różga. Sprawozdawcą był poseł J. Horodecki.

Na posiedzeniu podkomisji obecny był prezes Rady Ministrów, Józef Cyrankiewicz, który na zakończenie obrad ustosunkował się do postulatów i wypowiedzi w dyskusji.

W dyskusji zabierali głos posłowie: J. Albrecht, G. Wojciechowski, A. Kita, J. Pieprzyk, A. Bigus oraz przewodniczący Prezydium RN m. Łódź, Geraga i in. Odpowiedzi i wyjaśnienia udzielił: minister Finansów Dietrich i zast. przewodniczącego PKPG — Błinowski.

Minister Mołotow na czele delegacji radzieckiej na konferencję genewską

Agencja TASS donosi, że w najbliższych dniach minister Spraw Zagranicznych ZSRR W. M. Mołotow udaje się do Genewy na konferencję ministrów spraw zagranicznych zwołaną zgodnie z decyzją konferencji berlińskiej.

Wraz z ministrem W. M. Mołotowem do Genewy udają się zastępcy ministra Spraw Zagranicznych ZSRR A. A. Gromyko i W. W. Kuźniecowa, ambasador ZSRR w Chińskiej Republice Ludowej P. F. Judin, ambasador ZSRR w Stanach Zjednoczonych G. M. Zarubin, ambasador ZSRR we Francji S. A. Winogradow, ambasador ZSRR w Korejskiej Republice Ludowo-Demokratycznej S. P. Szadalew, członekowie kolegium Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR N. T. Fiedorenko, A. A. Sołowiew, L. F. Iljiczew. Jak również A. A. Ławriszczew, K. W. Nowikow oraz inni doradcy i rzeczoznawcy.

Delegacja chińska przybyła do Moskwy

Dnia 21 bm. przybyła do Moskwy delegacja Chińskiej Republiki Ludowej na konferencję w Genewie z prezydentem Państwowej Rady Ministrów i ministrem Spraw Zagranicznych Czuu En-lais i towarzyszącą mu osobą powitali: pierwszy zastępca przewodniczącego Rady Ministrów i minister Spraw Zagranicznych ZSRR W. M. Mołotow, wiceminister Spraw Zagranicznych ZSRR W. W. Kuźniecowa i in.

Plastycy Pracowni Konserwatorskiej w Gdańsku podjęli dla uczczenia święta 1 Maja zobowiązanie przyspieszenia terminów wykonania zleconych prac konserwatorskich. Dzięki zobowiązaniu poszczególnych pracowników zostanie zaoszczędzone około 130 roboczogodzin.

NA ZDJĘCIU: rzeźbiarz Bernard Szymański pracuje przy rekonstrukcji portalu Sali Członków Ratusza Głównego w Gdańsku. Dzięki zobowiązaniu portal będzie ukończony do dnia 1 Maja.

XIV Plenum ZG ZMP

obradowało nad zadaniami ZMP na wsi

WARSZAWA, 21. 4.

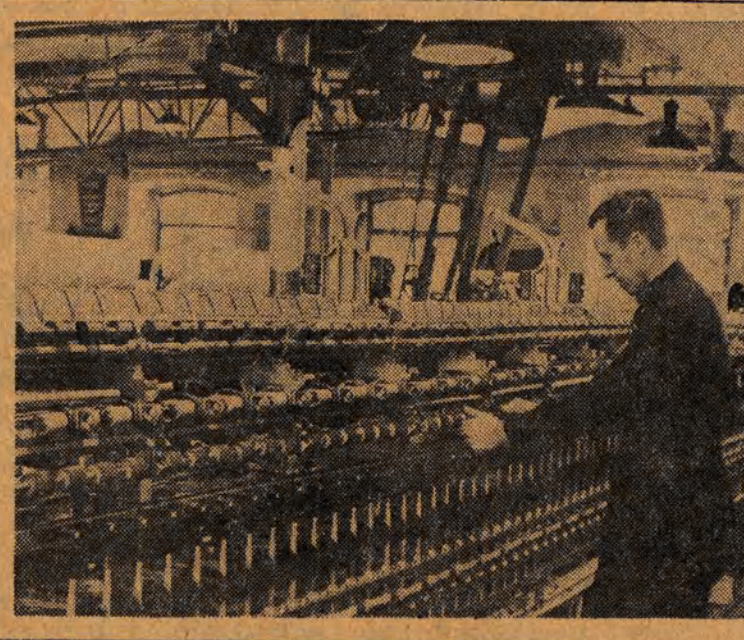
Dnia 21 bm. obradowało w Warszawie XIV Plenum Zarządu Głównego ZMP. Plenum na podstawie wytycznych II Zjazdu PZPR omówiło i nakreśliło najbliższe zadania Związku Młodzieży Polskiej w umacnianiu sojuszu robotniczo-chłopskiego, w zwiększaniu udziału młodzieży miast i wsi w pracy nad dalszym rozwojem gospodarki rolnej, nad przyspieszeniem wzrostu dobrobytu narodu. Również szeroko omówiono zadania Związku we wszechstronnym rozwijaniu życia kulturalnego i sportowego na wsi.

Uczestnicy plenarnego posiedzenia ZG ZMP gorąco powitali na swych obradach sekretarza KC PZPR — Edwarda Ochab.

Na wstępie posiedzenia plenarnego przewodniczący ZG ZMP — Stanisław Pilawka, złożył w imieniu delegacji ZG, która powróciła z Moskwy, sprawozdanie z pobytu tej delegacji na XII Zjeździe Komсомоłu.

Referat „O najbliższych zadaniach Związku Młodzieży Polskiej na wsi” wygłosił sekretarz ZG ZMP — Bolesław Piechucki.

(Skróty referatu podajemy na str. 3).

W Moskiewskiej Fabryce „Oswobodźnik Trud” instaluje się nowe maszyny. W przędzalni ustawia się obraczkowe maszyny przedziału. Po uruchomieniu tych maszyn produkcja przędzy wełnianej urosnie o 30-40 proc.

NA ZDJĘCIU: majster M. Anfiłow przy nowej maszynie.

Niech umacnia się przyjaźń radziecko-polska

Artykuł „Prawdy”

MOSKWA, 21. 4. W związku z dziesiątą rocznicą podpisania układu o przyjaźni, pomocy wzajemnej i współpracy powojennej między Związkiem Radzieckim a Polską Rzeczpospolitą Ludową, dziennik „Prawda” zamieszcza artykuł redakcyjny, w którym stwierdza m. in.:

Układ radziecko-polski, podpisany w okresie, gdy bohaterka Armia Radziecka, a wraz z nią odrodzone Wojsko Polskie wyzwoliły odwieczne polskie ziemie i uformowały ułomnemu przez tyranie hitlerowską narodowi drogę do swobodnego i niezależnego rozwoju państwowego — dal wyraz niezłomnej gotowości narodów Związku Radzieckiego i Polski doprowadzenia do zwycięstwa służącej walce przeciwko najeźdźcom faszystowskim i zapewnienia wszelkich koniecznych warunków dla przyjaźnej współpracy powojennej między oboma krajami.

Niemcy do wspólnego stołu obrad!

Posiedzenie Izby Ludowej NRD

BERLIN, 21. 4. Dnia 21 bm. odbyło się posiedzenie Izby Ludowej Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Przewodniczący Izby Ludowej NRD J. Diekmann odczytał pismo prezydium Izby Ludowej do parlamentu zachodnio-niemieckiego z 6 kwietnia 1954 r., w którym Izba Ludowa NRD zaproponowała parlamentowi zachodnio-niemieckiemu podjęcie wspólnej uchwały, domagającej się zakazu broni masowej zagłady. Diekmann oświadczył, że dotychczas nie otrzymano odpowiedzi na to pismo.

W imieniu Izby Ludowej NRD J. Diekmann oświadczył m. in.:

Indie nie przystąpią do montowanego przez USA „paktu obronnego krajów Azji południowo-wschodniej”

Jak donosi z Nowego Delhi korespondent Agencji Reutera, powołując się na informacje z kół dyplomatycznych i rządowych — Indie odmówią przystąpienia do tzw. „paktu obronnego krajów Azji południowo-wschodniej”. Jak wiadomo, koncepcje utworzenia takiego paktu wzorowanego na pakcie północnoatlantyckim wysuwa Stany Zjednoczone, Wielka Brytania i Francja. Korespondent Agencji Reutera podkreśla, że premier Indii Nehru jest przeciwny tworzeniu wszelkich tego rodzaju bloków, które, jego zdaniem, wymagają wysiłku zbrojnego i przyczyniają się nie do złączenia, lecz raczej do zaostrzenia napięcia w stosunkach międzynarodowych. Poza tym premier Nehru jest zdania, że inicjatywa utworzenia takiego paktu mogłaby wyjść jedynie od krajów azjatyckich, a nie od mocarstw zachodnich.

TAJEMNICZE ZNIKNIĘCIE generała SS Otto von Hackenkreutza czyli Tragedia w Bonn (w 10 aktach)

Akt III

Herr redaktor Kurt von Kundell, główny filar bońskiej prasy, siedzi w fotelu zasnucony: — Cicho wszędzie, co za czas!

I redaktor Kurt von Kundell pełen wrzasku nienawiści rzuca artykuł: Gwałtu, ret, to zrobili komunistki! Generał Hackenkreutz nam porwali z bońskiej wili! Wściekamy, więc chwytamy! Nie zwlekajmy ani chwili!

A na rano już sensacja Bonn obiegła: strasza. Opisywał SS-owcy SS-owca — generała. I co będzie z Hackenkreutzem? I co będzie z testamentem? Bonn się trzęsie, Bonn rozpaczka, Bonn płokuje jak najęte!

(D.c.n.)

Ekspersi 27 krajów radzą

Konferencja rzeczoznawców w sprawie rozszerzenia handlu między Wschodem i Zachodem

Auriol:

„Armia europejska” pozbawi Francję jako jedyne państwo spośród czterech wielkich mocarstw suwerenności

PARYŻ, 21. 4. Sprawa ratyfikacji układu o „europejskiej wspólnocie obronnej” znajduje się w dalszym ciągu w centrum uwagi francuskiej opinii publicznej. Były prezydent Vincent Auriol opublikował szereg artykułów w dzienniku „France Soir”, w których, z pewnymi zastrzeżeniami, potępił projekt utworzenia „armii europejskiej”. Stwierdza on, że „spośród czterech wielkich mocarstw Francja byłaby jedynym krajem zgadzającym się na ograniczenie suwerenności narodowej”. Liczni Francuzi nie są również przekonani, że „armia europejska” jest drogą wiodącą do bezpieczeństwa i pokoju.

Były prezydent Francji wskazuje na niebezpieczeństwo wzmocnienia militarystyki niemieckiej, dokonywanego pod szyldem „armii europejskiej”. Auriol pisze, że „Niemiec zachodnich przygotowuje się do wycofania z formowania 18 dywizji, podczas gdy Francja posiada tylko 12 dywizji”. Nawołując do stosunków między Francją a Stanami Zjednoczonymi Auriol wyraża niezadowolenie z powodu próby amerykańskiej na rzecz francuski w najbardziej istotnych zagadnieniach polityki. Auriol wskazuje, iż fakt, że nie zgadza się z polityką re-militaryzacji Niemiec, był je-fremowal pisać, że rząd Adenauera przeznaczył 2,5 miliona marek na odbudowę byłej bazy marynarki wojennej Hitlera — Wilhelmshaven.

Odbudowa portu wojennego Wilhelmshaven

Były admirał hitlerowski marynarki wojennej, a obecnie poseł do Bundestagu, Heye, oraz przewodniczący Bundestagu, dr Ehlers, poinformowali prasę, że rząd Adenauera przeznaczył 2,5 miliona marek na odbudowę byłej bazy marynarki wojennej Hitlera — Wilhelmshaven.

Z brutalną szczerością

Dulles próbuje narzucić wasalom politykę torpedowania konferencji genewskiej

W drodze przybył do Paryża sekretarz stanu USA John Foster Dulles w drodze na konferencję genewską, która rozpoczyna się w poniedziałek 26 kwietnia.

Przed odjazdem z Waszyngtonu Dulles zorganizował spotkanie z przedstawicielami dyplomatycznymi 16 krajów, które brały udział w agresji koreańskiej, oraz budołow-skiego Vietnamu, Laosu i Kambodży. Jakkolwiek zebrani dyplomaci wezwano do zachowania całkowitej tajemnicy, za pośrednictwem agencji UP przedostała się wiadomość, że „wielu dyplomatów oświadczyło po spotkaniu, iż byli „zdumieni i wstrząśnięci” „szorstkim sposobem”, w jaki Dulles omówił stanowisko, które Zachód winien zająć w Genewie.

W Paryżu Dulles przeprowadził rozmowy z innymi ministrami z Zachodu, a zwłaszcza z Bidault i Edenem, którzy przyjeżdżają w czwartek. W toku tych rozmów Dulles

GENEWA, 21. 4. 20 bm. rozpoczęła się w Genewie konferencja rzeczoznawców w sprawie rozszerzenia stosunków handlowych między krajami Europy wschodniej i zachodniej.

W pracach konferencji biorą udział eksperci 26 krajów europejskich: ZSRR, krajów demokracji ludowej, Niemieckiej Republiki Demokratycznej, Niemiec zachodnich, Anglii, Francji i in. oraz Stanów Zjednoczonych. Jest to druga z kolei konferencja dla spraw handlu między Europą wschodnią i zachodnią zwołana z inicjatywy Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ. Pierwsza konferencja odbyła się w kwietniu 1953 roku w Genewie. Przyniosła ona — według opinii sekretarza Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ Myrdala i powszechnej opinii przedstawicieli państw należących do Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ — pozytywne wyniki.

Konferencja spowodowała, że zawarto wiele nowych układów handlowych i rozszerzono istniejące umowy między krajami Europy wschodniej i zachodniej.

Na IX sesji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ przedstawiciele wszystkich krajów europejskich przejawiali duże zainteresowanie konferencją, która może przyczynić się do rozwoju stosunków handlowych między Europą wschodnią i zachodnią. Na wniosek sekretarza Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ konferencja ma trwać około 2 tygodni. Rozpatrzone będzie sprawy rozwoju stosunków handlowych między krajami Europy wschodniej i zachodniej za okres od kwietnia 1953 roku do chwili obecnej.

Rzeczoznawcy wymieniają opinie co do asortymentu i jakości towarów, które ich kraje mogłyby dostarczać w ramach wymiany towarowej w 1954 i 1955 roku oraz rozstrząsają zagadnienie „struktury handlu” między krajami Europy wschodniej i zachodniej.

W czasie trwania konferencji odbędą się spotkania ekspertów różnych krajów.

Teatr Powszechny zdobył sztandar przechodni

Teatr Powszechny w Łodzi zdobył i miejsce we współzawodnictwie o wykonanie w ub. r. planów frekwencyjnych i usług oraz planu finansowego. W związku z tym sztandar przechodni, który był w posiadaniu Teatru Stalinozrodzkiego, zostaje przekazany zespołowi artystycznemu i pracownikom Łódzkiego Teatru Powszechnego. Uroczystość ta odbędzie się 26 bm. w Łodzi.

Pod ciosami Armii Ludowej

Ogromne straty ponoszą w Vietnamie kolonizatorzy francuscy

PEKIN, 21. 4. Wietnamska Agencja Prasowa ogłosiła komunikat do władz naczelnych Wietnamskiej Armii Ludowej o działaniach wojennych w pierwszej połowie kwietnia br.

Komunikat stwierdza, że oprócz natarcia na twierdzę Dien Bien Fu, wojska ludowe dokonały w tym okresie kilku pomyślnych operacji w innych częściach Wietnamu, a w szczególności w rejonie szosy nr 5, łączącej Hanoi z Hailongiem oraz w południowej części Wietnamu środkowego.

W toku walk pod Dien Bien Fu nieprzejaciel stracił w zabitych, rannych i wziętych do niewoli 2.300 żołnierzy i oficerów. Ogólne straty nieprzejaciel na początku ofensywy wojsk ludowych na Dien Bien Fu wynoszą 5 tysięcy żołnierzy i oficerów oraz 50 zestrzelonych samolotów.

W pierwszej połowie kwietnia na szosie nr 5 wojska ludowe zniszczyły lub wysadziły w powietrze pięć nieprzejacielskich kolumn samochodowych z wojskami, amunicją i materiałami pędnymi.

W południowej części Wietnamu środkowego wojska ludowe zmogły działalność na szosie nr 19. W toku walk wojska ludowe rozbiły dołżniętę pięć kompanii piechoty nieprzejacielskiej i jedną kompanię artylerii. Wojska ludowe zdobyły 30 samochodów, jeden wóz pancerny i jeden 18-tonowy czołg produkcji amerykańskiej. Zniszczono 58 nieprzejacielskich wozów pancernych i samochodów ciężarowych.

Oprócz tego w południowej części Wietnamu środkowego zmogły działalność jednostki partyzanckie. Zniszczono kilka nieprzejacielskich fortów i wież strażniczych na liniach komunikacyjnych.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

W dalszym ciągu swego oświadczenia Wilson stwierdził, że do krajów Dalekiego Wschodu udaje się jako specjalny wysłannik prezydenta USA generał Van Fleet. Oświadczył on, „niektóre kraje Dalekiego Wschodu, gdzie Stany Zjednoczone mają swe grupy doradców wojskowych”. Wilson wymienił na razie Koreę południową, jako jeden z celów podróży Van Fleeta.

